

DANIČKA.

Katolišk cerkven list.

List 30.

V četertik 27. maliga serpana 1854.

Tečaj VII.

Visokočastitimu

Gospodu Gospodu

JOŽEFU GLOBOČNIKU,

veroznanskimu učeniku,

ki se vda v sačeleni pokoj poda,

učenci

tretjiga gimnazialniga razreda

v

Ljubljani.

Rodovitnost bla nehala,
V hudi lakoti zdihvala
Je v Egiptu množica:
Ljudstvo k kralju prihrumelo.
Da bi smerti se otelo.
Zita je prosilo ga.

Jožef zdaj odpre jim hrame,
Žito jim deliti jame.
Faraon mu to zroči.
K Jožefu ljudje hitijo.
Zita vsi per njem dobijo:
Glad previdno on vkroti.

Tudi Vi, gospod premili!
Ste od serca odvalili
Marskomu že kamen vroč;
Ko se oče ino mati
S sinčikam ne ve kam djati,
Najde le per Vas pomoč.

Z Jezusam, z Marijo sveti
Jožef ni se bal terpeti.
Zvesti varh je njima bil.
Z njima je v svetosti bival.
Revo in veselje vžival;
Le za nji se je potil.

Tako ste, gospod, čuvali.
Zlate uke nam dajali.
Napeljal' nas k dobrimu;
Z vero pravo um vedrili,
Vedno Božji strah sadili
Ste v sercu mladimu.

Zdaj pa hoč' te se ločiti?
Nas za zméraj zapustiti?
Britka zguba ta za nas!
O prehitro približuje
In pred duri pomikuje
Se ločenja grenki čas!

Ker pa mora to le biti,
In se moramo ločiti.
Dati težko si slovo.
Vsih zahvalo zdaj sprejmite
In nam, dragi! dovolite.
Za spominek stavit' jo.

Bog naj vslis' molitev našo.
Ki puhti za srečo Vašo
Nam iz serca globočin:

Lejte! angelj jo spremljuje,
Skoz oblake z njo dviguje
Se do neba visočin.

Bog Vam mirno daj živeti.
Eukrat sedež tam prejeti.
Kjer je konec vsih nadlog.
Naj se vsmili raj Vam dati.
Z večno krono Vas venčati
Sveti trojedini Bog!

Sveti Andrej Bobola.

(Iz kat. zagreb. lista).

Andrej Bobola, ki je bil proti koncu pretečeniga leta za svetnika oznanjen, izhaja iz plemenitne rodovine Poljskiga in je bil rojen l. 1592. Zapustivši vse imenitnosti in bogastva, ki so mu po pravici šle, stopi l. 1611 v Jezusovo družbo. Že novinec se je v tem redu vadil v vseh čednostih — posebno pa v ponižnosti, ktera je bila podlaga njegoviga svetiga življenja. l. 1622 je bil v Vilni v mašnika posvečen, in tam je več let z veliko gorečnostjo delal v Gospodovim vinogradu. Njegova iskrena ljubezen do bližnjiga, ktero je l. 1624 o priliki hude kuge nar lepši pokazal, mu je pridobila veliko spoštovanje. Od tistiga časa se je popolnoma posvetil in vdal za apostolske misione, za ktere je bil obdarovan z vsimi dušnimi in telesnimi lastnostmi, ki so misionarju potrebne. — Okoli Vilneškiga mesta je bilo obilno nasledovavcov iztočne odcpljene cerkve t. j. starovercov. Bobola si je vse prizadeval, de bi pridobil te zgubljene brate v edinost z rimsko-katoliško cerkvijo; in res njegov trud ni bil brez dobriga uspeha; mnogo duhovnih pastirjev je pripeljal z njihovimi čedami v naročje katoliške cerkve. Njegova gorečnost, s ktero je na tem polju delal, je bila takošna, de je bil „dušni lovec“ (venator animarum) imenovan. Moč njegovih govorov je bila taka, de se mu noben protivnik ni mogel upreti; zraven je pa tudi tako sveto in pobožno živel, de bi bil zaslužil, kakor popisovavci njegoviga življenja kažejo, vse eno v število svetnikov vversten biti, — ko bi tudi ne bil s svojo kervjo vere poterdil. — V tisti dobi (l. 1655) so kozaki grozovitno prihrumeli v poljsko deželo, ker jih je z ene strani pohlep za plen, z druge pa verska napetost gnala. Kamor pridejo, zapuste za saboj vse golo in pusto. Kralj Kazimir je mogel zbežati; in samo Božji pomoči in priprosnji blage Device, pod ktere brambo je kralj Poljsko priporočil, se mora pripisati, de je spet na prestol prišel. Kmalo se zopet pokažejo nove nevarnosti in žugajo popolno pogubo katoliški cerkvi na Poljskim. V ta namen se zedinijo Švedi,

Kozaki in Rusi. — Kakor sploh se tudi tu oberne preganjanje proti cerkvenim redam in med temi nar poprej zoper Jezuite, ki so s svojo serčnostjo in gorečnostjo sovražnikom nameram nar hujši nasprotniki bili. Nar grozovitniši so sovražniki katoliške edinosti divjali v Pinskiu in Janovim, kjer so samo iz reda Manjših (Minimi fratres) do 20 udov s strašno smertjo pomorili. — Ta čas je neutrujeni Bobola v Gospodovim vinogradu v Janovim s toliko gorečnostjo delal, kokor de bi vedil, de bo to njegovo zadnje poslanje. Po skrivnih potih so kozaki zvedili, de je Bobola v Janovim, in kmalo tudi hišo, kjer je prebival, najdejo, ker so dalj časa nanj prezili. Sluzabnik Božji je ravno po sv. maši opravljal zahvalno molitev, ko mu nekteri katoličani poročé, de Janovo je napolnjeno s kozaki, ki ga hočejo ubiti, ter ga serčno in silno prosijo, de naj pobegne. Bobola, v skerbi, de bi tisti katoličani, ki so ga skritiga imeli — zavoljo njega kaznovani ne bili, se vda njihovim prošnjam. Samo od eniga tovarša spremljen zbeži po stranski cesti iz Janoviga. Ko kozaki zvedo, de je zbežal, pošljejo za njim oddelk konjikov, ki so ga blizo stiri milje od mesta došli in nazaj pripeljali, de bi Janovo kraj njegoviga slavniga mučenstva bilo. Tiho in mirno je stopil Bobola v voza, ter se vda popolnoma v voljo Božjo in je pripravljen svoje življenje darovati. — Ž neizrekljivo in nepopisljivo divjostjo planejo zdaj služabniki pekla na sluga Gospodoviga, mu stergajo obleko z života in ga silijo, de naj se odreče edinosti z rimsko cerkvijo, de naj papeža prekolne in spozna Focijev nauk. „Tega ne bom nikoli storil“, odgovori hrabri Jezusov poslanec, „jaz sim katolišk mašnik, iz Jezusoviga reda, ter se ne morem pravi veri odreči, de bi bil v ljudsko zasmehovanje“. — Potem ga odpeljejo k drevesu, tam privežejo in tako dolgo nabijajo, dokler ni njegovo telo vse ena rana bilo tako, de je kri v curkih tekla, dervo urudečila in zemljo napojila. Zdaj mu privežejo okoli vrata verv in privezaje ga med dva konja ga v mesto privlečejo. Ves z ranami pokrit je mogel ta mučenec dolgo pot peš storiti: kaj de je na poti prestal in terpel, si je lahko misliti. Ko ga pred svojiga poveljnika perpeljejo, ga zgrabi ta za suknjo in reče: „Ali si ti tisti pes, ki ljudstvo šuntaš in nepokoj delaš? Odstopi od papeža, sicer te bom jez s terpinčenjem k temu persilil“. „Jaz sim rimsko-katolišk mašnik iz Jezusove družbe“ — odgovori na to mučenec, „ne šuntam ljudstva, in ne delam nepokoja, ampak ga podučujem v pravi veri in si prizadevam, de ga odpravim od razkolništva“. Serdito mahne okrutnik s sabljo, tako de bi ga bil pri tej priči na zemljo telebil, ko bi ne bil Bobola vdarca z roko uderžal, ktera se mu je vsa odsekana doli obesila. Zakličé ime Jezusa in Marije in pade omamljen na tla. Divjak ga udari drugi pot, kar je bilo znamenje, de naj tudi ostali nanj udarijo. Eden zmed njih mu je oko izbil: vsi pa ga preklinjajo in silijo, de naj se odreče rimski cerkvi. Na vse to odgovori Bobola, de naj nasproti sami se vernejo v rimsko-katoliško cerkev, v kteri se gotovo odrešenje zadobi: to pa še le prav razdraži divjost in serditost rabeljnov. Ko mu še dva zoba izbijejo, ga odpeljejo v mesnico, kjer se je mučenje z. noviga začelo. De kažejo merzenje proti duhovniški tonzuri, mu napervo zlečejo kožo z glave do vrata, ter mu prigovarjajo, nikar se ne bati, ker ga bodo samo praznično oblekli, zato so mu tonzuro naredili, in zdaj ga hočejo z lepo mašno krilo odeti.

Zdaj prižgó voščine in ozigajo mučenca od vsih strani života, odtergajo oderto kožo in posnemajo ž njim s strašnim krohotanjem, smeham in psovanjem cerkvene obrede in običaje, v tem ko mu drugi kožo z nog vlečejo. Na vse to mu celo telo s slamo ostergajo, tako de ni več človeku podoben bil. — V takih strašnih mukah moli mučenec goreče k Bogu in zarotuje svoje mučenike, de naj rešijo svoje duše. De bi končali to nadležno prigovarjanje, mu zderejo jezik in veržejo na cesto, — še mahne eden dvakrat s sabljo in njegoviga terpljenja je konec. To se je godilo 16. maja v l. 1657. Glas njegove slavnice mučeniške smerti se je razlegal po vsi Polonii in Litvanii, in Gospod Bog je počastil svojiga služabnika z mnogimi čudeži. Desiravno je bilo njegovo telo, nemaziljeno z dragimi mazili, pokopano, vender še 45 let po njegovici smerti ni strohnelo.

Pismo gospod misionarja J. Lapa iz Hartuma (8. vel. travna 1854).

Zalostno novico dans sporočim: gosp. Dovjak in gospod Trabant sta v večnosti! Gospod Dovjak je umerl v Gondokoru — kdaj pa ravno, še ne vemo, — gosp. Trabant popotvaje iz Gondokora v Hartum 15. sušca t. l. — Naj v miru počivata! — O misionu pri beli reki so nam tergovci, ki so letas gori šli slonove kosti kupovat, prav žalostne sporočila prinesli. Vsimu, kar pripovedujejo, sicer ni verjeti, pa nekterih prigodeb vender ne morem zamolčati. Sliši se, de se je med kupci in divjaki hud boj unel, — zakaj, se se ne vé, — toliko smo zvedili, de jih je bilo na obeh straneh še čez 60 mertvih, pa njih veči del na strani divjakov, na strani kupcov le 3, kakor pravijo, med njimi tudi brat eniga zmed naših hlapcov, kterimu je pšica glavo skoz in skoz prebodla. — To bo divjake gotovo še bolj zdvijalo. — Tisti tergovci, ki so 27. sušca od ondot prišli, so pripovedovali, de so bili misionarji vsako uro pripravljani v Hartum se verniti, ker so uni divjaki preterdi. Od Boga nočejo nič slišati, in pravijo: Ako imamo obilno dežja, de zadosti dure zraste, smo prav zadovoljni in zameremo brez vas živeti — le proč pojdite z Bogam vred. — Vedno so pri misionarjih, de ne morejo ne jesti, ne moliti, ne maševati. Če je kdo brevir molil, so rekli: Čemu zmeraj v teh bukvah berete? Ravno zavolj tega, ker vedno po teh bukvah liste premetujete, pride toliko nesreč — dežja ni i. t. d. Maševati in brevir moliti morajo po noči. Kar jim na vertu zraste, jim vse divjaki snedo. Kravo, ki so jim bili prodali, so drugo noč zopet ukradli in misionarje otepli (ta čas so namreč še vsi živeli). Zamurčikam so misionarji rekli: Pojdite in pomagajte si, de z nami vred lakote ne umerjete. — Ali se je vse to ravno tako zgodilo, kakor so kupci pripovedovali, se se ne vé, in skušnja uči, de moramo kesniga serca biti verjeti vse, kar tergovci govore.

Pozneje smo zvedili, de sta misionarja iz Gondokora prečastitimu gospodu provikarju 8 dni deleč naproti prišla. Gospod Mozgan se je zopet vernil: gospod Trabant se je pa zavoljo bolehnosti na ladii turškiga tergovca v Hartum podal. Pa le 4 dni se je dalje peljal: 15. sušca zjutraj je v Gospodu zaspal. Merzlica ga je tresla in griza umorila. Umerl je v Suuntu, na 12. stopinji severne širjave, toraj že blizo Hartuma. Pokopal ga

je še tisti dan okoli opoldne na bregu med hrastoma — se ve de — turk! Ravno ta turk nam je prinesel 29. mal. travna nekaj robe, ki jo je ranjki sabo imel, in pismo prečastitiga gospoda provikarja, katero se takole glasi: „Ravno imam priliko, Vam z bele reke nekoliko sporočiti. Gospod Oton Trabant, ki Vam to pismo prinese, se je zavoljo bolezni v Hartum vernil, de bi si zopet novih moči pridobil; priporočim ga toraj Vaši bratovski postrežbi. Zadeve našiga misiona niso ravno tako slabe, kakor bi marsikdo mislil. Z Božjo pomočjo upamo razun staje v Gondokoru še drugo bolj blizo Hartuma napraviti. Sej je Božje usmiljenje brez konca. — Naše popotvanje je dozdej prav srečno; vsi smo prav zdravi. Komarji pri nas svojo dolžnost spolnujejo. Vsi Vas serčno pozdravimo in se Vam v molitev priporočimo. (Na ladii Zgod. Danici 10. sušca 1854.)“

Ravno kar nam je tukajšni poročnik tole naznanil: Takanski poglavar pri reki Adbari 11 dni deleč od iztoka v Nil je Abisincam 800 volov vzel in 430 abisinskih kristjanov sužnje naredil, katerim je žugal brez odloga glave posekati, ako se ne poturčijo. Ravno tako je zaukazal z vsimi drugimi kristjani v Abisinii storiti. Ondotni anglikanski poročnik se je za te uboge kristjane potegoval, bi bil pa skoraj sam za to v sužnost prišel. Vse pota so zaperli, nobeno pismo se ni moglo dalje poslati. Nekdo je pa vender srečo imel ulti in po ovinkih do našiga poročnika danes priti in mu uno prigodbo naznaniti. Gospod poročnik nam je to hitro naznanil in pristavil, de se je v Kordofanu nekaj enaciga prigodilo. Vsled tega pojde gospod Heuglin še nočoj k predpostavljenu uniga grozovitiga poglavarja, in če ne bo ta precej odstavljen, se bo brez odloga v Kairo podal.

Jaz, gospod Gostner in gospod Haller smo še meraj zdravi. Mikuš je hudo bolan. Klančnik in Pavlin še bolehata. Zdravje Kramarjevo je nekoliko terdnejsi. Gosp. Daningerju se je zboljšalo, pa še vedno boleha. Gosp. Hansal in krajač Pajer sta precej okrevala. Hruska in Šašel sta se v Evropo vernila. —

Braterna živiga Roženkranca na Kalobji.

Novo leto 1852 je bil tisti veseli, nepozabljeni dan, ki se je družba živiga roženkranca s primerno slovesnostjo v tukajšni cerkvi Marije Device začela: — in zdaj šteje 9 rožnih vencov moškiga, 2 rožna germa in 5 rožnih vencov ženskiga spola; vsih 540 udov.

Namen družbe živiga roženkranca je: s to molitvejo Jezusa in Marijo posebno častiti, njune sv. čednosti in izgleda premišljevaje posnemati; živo vero, stanovitno zaupanje in gorečo ljubezen obuditi in ohraniti; sv. kersansko življenje vpeljati, nedolžne duše pred zapeljivostjo varvati, mlačne zopet po večkratni vredni prejemi sv. zakramentov za dobro ogreti, grešnike k pokori nagibati; z eno besedo sebi in bližnjimu z besedo, djanjem, lepim izgledam in molitvejo v nebesa pomagati. *Molite eden za drugiga, de bote izveličani!*

Imena. Petnajst udov eniga spola v en roženkranc zedinjenih, se imenuje živa roža Marije Device in sicer 1., 2., 3. . . . Enajst živih rož (po bukvicah) se zove rožni germ Marije Device 1., 2., 3. . . . Petnajst rožnih germov je rožni vert Marije Device, ki se potem imenujejo I., II., III., rožni vert.

Rožni vert, ki ima 2475 udov eniga spola, vlada oče (vertnar) s pomočjo 2 svetovavcov, ali mati (vertnarica) s pomočjo 2 svetovavk.

Rožni germ, ki ima 165 udov eniga spola, vodi vojvoda z 2 tovaršema, ali vojvodinja s pomočjo 2 tovaršic.

Živo rošo, ki ima 15 udov eniga spola, vreduje voditelj (ali voditeljica) z 2 pomočnicama (ali z 2 pomočnicama): vsak pomočnik ali pomočnica vlada en del roženkranca, kateri iz 5 oseb obstoji. Cela braterna pa stoji pod vodstvom g. fajmostra (župnika) ali dušniga pastirja.

Osnova. Ker roženkranc iz 3 delov, in vsaki del iz 5 odstavkov obstoji, 1. se zbere 5 oseb eniga spola, in si vpričo in s poterjenjem dušniga pastirja po čezpolovičnim glasovanju prednika voli, kateri se pomočnik — pomočnica imenuje.

2. Kadar so se 3 deli roženkranca osnovali, volijo pomočniki — pomočnice — iz med sebe naj pobožnejšiga in umnejšiga vpričo svojih tovarsev in dušniga pastirja po glasovanju voditelja — voditeljice, — katerimu sta ostala pomočnika svetovavca.

* Veliko je ležeče, de se v resnici pobožne duše v voditelje — voditeljice — volijo, ker se po njihovih izgledih celi roženkranc vede: prepričal sim se, de je velik razloček med roženkranci; kakoršna glava, taki udje.

3. Kadar je 11 rožnih vencov osnovanih, dušni pastir to vsim udam naznanijo; vsih 11 voditeljev — voditeljic — z imenam povedo, de jih vsaki lahko pozna: in voditeljem napovejo, de bojo v prihodnjim zboru iz med sebe vojvoda — voditeljice vojvodinjo volili; de bi pa naj vrednejšiga zvolili, naj sv. Duha razsvitljenja prosijo, več molijo in si kak prostovoljin post naložijo: pa tudi drugi udje naj molijo, ker je na pobožnim vojvodu — pobožni vojvodinji — veliko veliko ležeče. Nobeden pa ne sme drugim povedati, kateriga voliti misli. Na odločni praznik pridejo po popoldanski službi Božji enajsteri voditelji — voditeljice — z drugimi udmi pred veliki altar Marije Device, kjer pastir z njimi lavretanske litanije z molitvami molijo, v kratkim govoru imenitnost te volitve pred oči postavijo in na serce položijo, de naj vsaki tistiga voli, kateriga po vesti in po dobrim premislilu naj vrednejšiga, pobožnejšiga in umnejšiga spozna.

Potem se voditelji ali voditeljice od drugih udov, ki v cerkvi molijo ali kako s. pesem pojo, v zagrad podajo in po samim dušnimu pastirju, kateri imena volivcov in voljenja zapisujejo, naznanijo, koga de v vojvoda volijo. — Ne morem tukaj občutkov volivcov, pa tudi ne zapisovavca s peresam popisati, ki serce navdajajo, de bi nar vrednejši zbran bil, marskatera solzica se po licu utrene.

Pri dokončanem glasovanju dušni pastir v roketu in stoli pred altarjem vojvoda — vojvodinjo željno hrepenečim oznanijo: novi vojvoda pred-nje poklekne, de ga blagoslovijo, in njemu, pa tudi vsim udam perpravno besedo govorijo.

4. Zdjaj si vojvoda iz ostalih 10 voditeljev sam 2 tovarsa — vojvodinja pa 2 tovaršici — voli; katerih dolžnost je vojvoda v vsih rečeh podperati, mu svetovati itd., kar v izveličanje bratov — sester — služi itd.

Po krepkim opominovanju k stanovitnosti in po

splošni molitvi se s „Hvaljen bodi Jezus Kristus!“ ta v resnici ginljiva, nepozabljiva volitev vojvoda — vojvodinje — rožniga germa Marije Device konča.

5. Kadar bi se 15 rožnih germov osnovalo, bi se iz vojvodov volil oče ali vertnar, iz vojvodinj pa mati ali vertnarica rožniga verta Marije Device, katera volitev bi se se z večji slovesnostjo goditi mogla.

◊ Pri Marii na Kalobji je bila volitev vojvodinje 1. rožniga germa Marije Device 8. decembra 1852. Volitev 2. rožniga germa Marije Device živiga roženkranca se je obhajala na binkuštni pondeljik, 16. maja 1853. Smem reči, da se volitve niso mogle boljši iziti; vojvodinje kakor tovaršice so prav pobožne, ponižne, v prejemi sv. zakramentov vse goreče in za izveličanje sester iskrene duše; oh de bi jih usmiljeni Jezus v svoji milosti ohranil, oh de bi jim ljubeznjiva Mati, roža Marija na strani stala, da bi zmerej take ostale!

Opazek. Tako osnovanje družbe živiga roženkranca se mi potrebno zdi, ker dušni pastir ne morejo vsih udov poznati in pregledati, tudi ne per vsaki perloznosti, ako je kaj potrebniga govoriti, naročiti itd. treba, z vsimi skup priti; tako pa le vojvodinjam, te voditeljicam, te pomočnicam — vojvoda voditeljem, ti pomočnicam itd. to ali uno povejo in v kratkih urah brez vsiga hruša vsi udje zvejo; to vladanje in pregled cele družbe močno polajša, pa se tudi zopet vsaka reč hitro zve; in kakšni napaki, zapeljevanju, vraži itd. lahko v začetku v okom pride in ustavi.

6. V povišanje Božje časti, v slavo Marije in v povzdigo braterne živiga roženkranca bo vsako leto na binkoštni pondeljik slavna procesija in slovesno duhovsko opravilo za vse brate in sestre žive in mertve. (D. sl.)

Ogled po Slovenskim.

Iz Poljanske doline. P. H. Veselo je viditi in slišati, kako se po Slovenskim Božje hiše čez dalje bolj lepšajo. Pretečno nedeljo, sedmo po binkoštih, smo imeli v Lučinski podfari, ki je iz Poljanske fare izločena, praznično obhajanje nove lepe cerkvene nardebe. Soseska, desiravno ne velika, si je pred 5 leti nove zvonove omislila, katerih večji tehta 20 centov. Letos pa si je napravila nov veliki altar sv. Vida martenika, kteriga je podobar Šubic iz Poljan prav lično po rimskim stebornim redu izdelal. Blagoslovljenje noviga altarja so s pooblastenjem milostiviga škofa opravili častiti Loški dekan gosp. Franc Kramar, in 6 duhovnov iz bližnjice se je zraven domačiga fajmoštra gosp. Franca Stermoleta svetiga opravila vdeležilo. Po opravljenim blagoslovljenji so gospod dekan v slovesnim govoru pomen naših altarjev razložili; da namreč je sicer naše serce v altar Božji stvarjeno, da bi se na njem daritve hvale in časti Bogu opravljale; da pa serce z greham zadolženo ni vredno ne zmožno za tako visoko službo, in je tedaj nastopil altar križa, kjer je naš Odrešenik in Zveličar Jezus Kristus samiga sebe v smerti Očetu daroval; in da potem so kamnitni altarji v naših cerkvah, posvečeni po Kristusovih namestnikih, kjer se predraga daritev Božjiga Jagnjeta vsaki dan ponavlja v spravo za naše grehe, v počenjenje Božjiga veličastva, v zahvalo za dobre nebeškega Očeta, in v pridobljenje njegoviga usmiljenja in njegove pomoči. Kar so v sklepu opominjevali, da naj vsakteri si prizadeva,

pred Božjim altarjem se s tako pobožnostjo znajti, da bo njegova služba zares Bogu v čast, in v zveličanje lastne duše, gotovo ni na nerodovitno zemljo padlo; zakaj če se po vnanjim sme na notranje soditi, soseska se že pripravlja, razum prižnice, ktera bo skoraj dodelana, tudi še dva stranska altarja ponarediti; in med prečastito daritvo sv. maše, ki se je pred novim altarjem obhajala, je velika množica krog altarja hitela, svoje dari v povišanje Božje časti donášat.

Iz Gorenškiga. Dans, 5. nedeljo po binkoštih smo imeli v Železnikah nenavadno cerkveno opravilo; bil je namreč v naši farni cerkvi nov sv. križev pot z veliko slovesnostjo blagoslovljen in postavljen. Imeli smo sicer do zdaj pri podružnici sv. Franciška Ksav. dvojni sv. križev pot, v cerkvi in zunaj cerkve, in Železnikarjem v čast se mora reči, da tajistiga prav po gostama obiskujejo. V farni cerkvi pak dozdej sv. križeviga pota nismo imeli; da bi se vender ljudem prilika ponudila, to pobožnost tudi tu opravljati, in da bi se cerkev še bolj s tem ozaljšala, je dal tukajšni blagorodni gospod Jak. Globočnik na lastne stroške nov sv. križev pot slavno znanimu gosp. P. Kincl-nu zmalati, in po pravici se sme reči, da je gosp. Kincl svojo nalogo izveršno doveršil, in s tem delam se praviga umetnika vnovič poterdil in skazal. — Danes tedaj, kakor sim zgoraj omenil, je bil novi sv. križev pot v farni cerkvi slovesno blagoslovljen in postavljen, in sicer po častitim O. Rajmundu Marenčič-u, franciskanu iz Ljubljane. Mnogo ljudi od vsih sosednih fará in tudi več sosednih gosp. duhovnikov se je bilo že o zgodnim jutru sem sošlo. O poli devetih se je v slovesni procesii med veselim priterkovanjem zvonov in gromenjem možnarjev sv. križev pot iz farovža v cerkev prenesel; potem so čast. O. Rajmund veliko peto mašo in pridigo imeli, v kateri so s krepko, v serca segajočo besedo razložili neskončno ljubezen Jezusa do nas, ki je iz nar večji ljubezni zapustil svoje nebeško veličastvo, in rešiti rod človeški greha in smerti se na lesu križa grozovitno dal umoriti. Opominovali so zbrane k nasprotni ljubezni do Jezusa, ktero nar bolj s tem skazati zamoremo, ako njega v njegovim terpljenju premišljujemo in posnemati poskušamo. Dalje so omenili, da je že Marija sama s. križev pot obiskovala in tako rekoč ona začetnica te pobožnosti bila; kako se je potem to obiskovanje nar poprej v sv. deželi in poznejši v zato odmenjenih cerkvah razširovalo skoz vse stoletja do današnjih časov. Zdej so še posebno razložili, kako sv. križev pot obiskovati moramo, da si pridobimo prid za svoj in svojih rajnih blagor, in nas zagotovili, da sv. križev pot je vir brezštevilnih zakladov, katere si že zdaj iz častnosti v večnost naprej pošiljati zamoremo itd. — Po končani sv. maši se je pričelo blagoslovljenje sv. križeviga pota po zapovedanim obredu, in postavljanje slednje postaje je zaznamoval z bližnjiga homeca grom možnarjev tudi okoli cerkve nakopičeni množici in daljni okolici. — Popoldan ob treh so bile slovesne večernice. Prepevanje litanij Matere Božje, ktero pobožnost narod slovenski posebno ljubi, se je razlegalo z brenčočim soglasjem po vsi cerkvi. Cerkev je bila za to praznovanje lepo ozaljšana, in zjutraj, kakor tudi popoldan z mnogimi lučicami razsvitljena. Gotovo, kdor je danes tu bil, ne bo kmalo pozabil te slovesnosti. Tako je tedaj naša cerkev zadobila novo lepoto med svoje obzidje, farmani pak novo pripomeč za zveličanje svojih duš, kteriga pripomočka se bodo po stari častitljivi navadi gotovo pogostama posluževali. — Z Bogam! J. Levičnik.